

TẬP 9

HỒI 90

Tử Trạch¹

Bầu trời mệnh mờ tối, trông qua giống như bị đè thấp xuống, có một ngọn âm phong không biết từ đâu thổi đến, ngay khi thổi qua khiến thân người cảm thấy lạnh buốt thê lương.

Một mảng cỏ sinh trưởng hỗn tạp ngay giữa đầm lầy, ở giữa thấp thoáng có một lối đi nhỏ ngoằn ngoèo trải dài.

Tăng Thư Thư đợi chúng đệ tử Thanh Vân Môn tại lối vào Tử Trạch, nhìn xung quanh, chỉ thấy mục quang miên man bao la, xung quanh là loại thủy thảo mọc sum suê, lác đác có những cây cao mọc đâm thẳng lên. Trong không khí thoáng ẩn một mùi thối rửa, đâu đó lan truyền lẫn quần những mảng tro bụi mờ, làm cho người ta chỉ có thể nhìn thấy trong phạm vi hẹp, rất khó hướng tầm quan sát ra xa.

Tăng Thư Thư nhăn mặt nhíu mày, xoay thân người lại, Tiêu Dật Tài là người đứng đầu trong chúng đệ tử đời thứ mười ba của Thanh Vân Môn, sắc mặt cũng có phần ngưng trọng.

Từ trước đến giờ, Tử Trạch đã có ác danh "vào dễ ra khó", ai cũng không biết trong đó rốt cuộc có thứ yêu ma quỷ quái gì. Chuyển đi về phương tây lần này của Thanh Vân Môn đệ tử, Tiêu Dật Tài thân phận tu hành thâm sâu, ngầm như đã là lãnh tụ trong chúng đệ tử, vào thời khắc này hẳn ta đứng nhìn chăm chú rất lâu vào Tử Trạch, nét mặt thanh lạnh hướng về mọi người mà nói: "Hôm qua, Lý Tuân sư huynh của Phần Hương Cốc đã báo tin cho ta, lời lẽ rất khách khí rằng sẽ cùng Thanh Vân Môn chúng ta tiêu trừ yêu nghiệt, cho nên bọn họ đã đến đây trước một bước, và đã tiến vào bên trong Tử Trạch."

Mọi người đứng sau hẳn ta dao động, chỉ có Lục Tuyết Kỳ sắc mặt thản nhiên, đứng bên cạnh Văn Mẫn sư tỷ, mắt nhìn chăm chăm về hướng Tử Trạch. Trong khi đó, Lâm Kinh Vũ lần đầu xuất sơn, cảm thấy lo lắng bất an trong lòng, miệng hừ lên một tiếng lạnh lẽo.

¹ Tử Trạch: Đầm lầy chết chóc.

Tiêu Dật Tài điềm đàm nói: "Trong lòng mọi người đều biết rất rõ, kỳ thật Phần Hương Cốc có ý riêng nên đã đi trước nhằm đoạt được pháp bảo kia. Thanh danh của Thanh Vân môn quả nhiên là rất lớn, ngày nay là lãnh tụ của chính phái, chỉ sợ cũng có kẻ khác muốn ngồi lên ngôi vị này." Nói đến đây, hắn ta đi xuống, trên mặt thoáng một nụ cười thâm và nói:

"Bất quá mọi người cũng không cần phải nôn nóng, ta đã sớm biết được bảo vật xuất hiện nơi đây, cho đến hôm nay vẫn chưa ai đoạt được nó, có thể thấy rõ rằng trong đó nhất định có rất nhiều nguy hiểm đang rình rập. Bọn họ rất mong mỗi thành công nên đã đi trước, chỉ là bọn ta là người đến Tử Trạch sau, nhất thiết phải có tâm đề phòng, ác danh của nơi này lan rộng, hung hiểm khó đoán, còn không biết chắc là có yêu nhân Ma Giáo trong đó hay không, cho nên mọi người sau khi tiến vào trong nhất định phải ứng cứu lẫn nhau, nhớ đấy, nhớ đấy."

Tăng Thư Thư đáp: "Tiêu sư huynh nói chí phải, giờ trời cũng không còn sớm nữa, chi bằng chúng ta hãy tiến vào trong."

Tiêu Dật Tài khẽ gật đầu nói: "Cũng được, sau khi tiến vào, mọi người đừng đi quá xa nhau, còn nữa, cũng đừng đi trên mặt đất để tránh bị độc trùng gây hại hoặc sa chân vào đầm lầy không đáy."

Mọi người gật đầu hiểu ý, Tiêu Dật Tài vẫy tay phải, tể ngự Thất Tinh tiên kiếm đằng không đi trước vào trong, theo sau là chúng đệ tử Thanh Vân môn, tạo ra muôn đạo quang sắc vụt bay qua mắt.

Một lúc sau, bầu không khí u mịt của Tử Trạch nơi đây đã bị đám đệ tử tinh anh của Thanh Vân môn phá tan. Một bầu không khí tịnh mịch đột nhiên bao trùm sau khi mọi người tiến vào bên trong, duy chỉ có thủy thảo, không biết từ đâu nổi lên một bọt khí, "phụp" một tiếng, từ nơi này lan truyền ra xa.

oOo

"Bộp", Chu Nhất Tiên vỗ mạnh một cái vào bên phải cổ của mình, chỉ thấy cổ hắn đột nhiên sưng đỏ một khối, con muỗi đã cắn hắn ta bay ra vo ve, tựa hồ có vẻ đặc ý bay lảng vảng trước mắt y ta, sau cùng cũng vừa ý mà bay đi.

Chu Nhất Tiên sắc mặt khổ sở, vết mũi cắn trên mặt bây giờ đã sưng tấy lên, tuy nhiên vẫn không sao, nét mặt lộ vẻ giận dữ, lúc này hắn ta gào lên một tiếng oán hận:

"Đây tốt cuộc là nơi quỷ quái gì đây, sao lại có nhiều thứ côn trùng chết tiệt như vậy? Vừa mới có một ngày thôi mà lão phu ta đã bị hút đi một nửa máu trong người rồi!"

Tiểu Hoàn đứng trước mặt, có phần quan tâm quay đầu lại hỏi "Gia gia, ông không sao chứ?"

Chu Nhất Tiên nạt lớn: "Nói nhảm, mi tưởng ta có chuyện à?"

Tiểu Hoàn nhú mày nói: "Kỳ lạ, nơi đây quả thật là có một số muỗi, nhưng sao chỉ cắn có mỗi mình ông, con và Bình Nhi tỷ tỷ đều không sao"

Đứng cạnh Tiểu Hoàn là một mỹ nữ vận hoàng y, lúc này cũng dừng bước quay đầu nhìn lại. Nàng ta đang mang Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên phi hành qua Tử Trạch, Chu Nhất Tiên rất cẩn thận nhưng vẫn có một chân chạm đất một chân chạm nước, cô nương áo vàng hành vân lưu thủy, một chút bụi nhơ cũng không thể bám lên người.

Chu Nhất Tiên trong lòng sâu nảo, nhìn qua bên cạnh thấy có một cây nhỏ, đã được đốn hạ xuống, mặt đất có phần cứng cáp, có thể ngồi xuống được, hắn ta la lớn: "Đi một rồi, nghỉ một lát thôi."

Tiểu Hoàn hiểu ý, nhìn về mỹ nữ áo vàng bên cạnh, Bình Nhi đoán được ý nên nói: "Không sao, chúng ta nghỉ một lát đi."

Tiểu Hoàn nhìn cô nương ta với vẻ cảm kích, rồi quan sát ra bốn phía, chỉ thấy trời nước mênh mông, xung quanh nơi đây dường như mờ ảo với sương khói dày đặc, nhìn không rõ, chuyến đi lần này nếu không có sự dẫn dắt của Bình Nhi tỷ tỷ thì ắt hẳn ông cháu họ không thể đi được.

Lúc này Tiểu chịu được buột miệng nói: "Tỷ tỷ, có phải muỗi và gia gia làm phiền tỷ lắm không, nếu không có chúng tôi thì ắt hẳn tỷ đã có thể đằng không mà đi nhanh hơn rồi."

Nữ tử đó cười nói: "Không phiền, lần nay ta đến Tử Trạch cũng không cần gấp vội."

Tiểu Hoàn thấp giọng hỏi: "Tỷ tỷ không phải vì Hợp Hoan Phái của mình đến đoạt bảo vật của Tử Trạch nơi đây sao?"

Nữ tử áo vàng này quả thật mỹ lệ vô cùng, một vẻ đẹp quý mị, trên giang hồ Tần Vô Viêm tề danh cùng Kim Bình Nhi, không biết Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên làm sao mà có thể quen được đỉnh đỉnh đại danh cao thủ này của Ma Giáo.

Kim Bình Nhi đối với Tiểu Hoàn rất tốt, một mực sủng ái, nhoẻn miệng cười nói: "Đúng vậy, lần này có rất nhiều người đến nơi này, chúng ta cứ thông thả mà đi, không cần phải gấp."

Tiểu Hoàn cảm thấy kỳ lạ trong lòng, nhưng vẫn có sự cân nhắc, kỳ thật Hợp Hoan Phái của Kim Bình Nhi là một môn phái thần bí, nên cũng không tiện hỏi thêm nhiều, bèn chuyển sang vấn đề khác mà hỏi: "Tỷ tỷ, chúng ta tiến vào Tử Trạch đã được một ngày đường rồi, trên đường đi muội thấy tỷ có vẻ rất thông thuộc, chẳng lẽ tỷ biết đường nơi đây à?"

Kim Bình Nhi lắc đầu đáp: "Ta chưa từng đến nơi này."

Tiểu Hoàn hơi mơ hồ.

Kim Bình Nhi nhìn Tiểu Hoàn, chỉ thấy hai mắt Tiểu Hoàn mang đầy nét nghi hoặc, không ngại cười nói: "Muội có từng nghe nói qua một quyển cổ thư ghi lại những chuyện kỳ lạ và những kỳ trân bảo vật trên đời chưa?"

Tiểu Hoàn nghĩ một lát rồi hỏi: "Có phải là Thần Ma Chí Dị không?"

Kim Bình Nhi gật đầu: "Chính là nó, quyển sách này có từ thời thượng cổ, truyền thuyết từ chín tầng trời, từ lâu đã thất truyền, trừ những phần nói về yêu thú, linh thú thiên, tinh quái thiên, còn có phần Sơn thủy thiên mà ta đã vô tình có được, chính vì như thế mà ta mới có thể biết được cái nơi Tử Trạch này."

Cuối cùng Tiểu Hoàn cũng hiểu ra, nhưng vẫn không đợi cho nàng ta nói gì, đã nghe từ phía Chu Nhất Tiên một thanh âm, sau đó là tiếng thét lớn của y vì vừa mới bị loài côn trùng nào đó cắn phải, hút máu của y.

Tiểu Hoàn là cháu nội của y, tỏ vẻ quan tâm, dọc đường đi quả thật có rất nhiều côn trùng nhưng chúng tuyệt đối không thể xâm phạm được Kim Bình Nhi, chỉ có mỗi Chu Nhất Tiên là bị như vậy, việc này nhất định có phần kỳ quái, tự thân Tiểu Hoàn cũng không có việc gì, chắc là do được Kim Bình Nhi mang trên người.

Tiểu Hoàn cúi đầu nhìn Kim Bình Nhi, nàng ta cười hỏi: "Muội muội không sao chứ?"

Tiểu Hoàn cười khổ một tiếng: "Tỷ tỷ, gia gia của muội ông ấy... muội biết tỷ thần thông quảng đại, chi bằng tỷ có thể giúp ông ta không?"

Kim Bình Nhi nhìn Chu Nhất Tiên một cái, trong mắt có ý khinh thường, nhưng nhìn lại thấy Tiểu Hoàn với ánh mắt khẩn cầu, nhún nhún vai, nói: "Muội xem muội kìa, lo lắng cho ông ta quá đi."

Ngay khi nói, Kim Bình Nhi lấy ra một cái bình bạch ngọc nhỏ, đưa cho Tiểu Hoàn và nói: "Trong bình này có dược thủy, bảo ông ta thoa lên người, tự nhiên sẽ không bị côn trùng cắn đốt."

Tiểu Hoàn hoan hỉ đón lấy, cười hài lòng: "Đa tạ tử tử!", nói xong chạy đến bên cạnh Chu Nhất Tiên và đưa chiếc bình nhỏ cho ông ta, lúc này Chu Nhất Tiên đột nhiên đứng dậy nạt lớn: "Có thứ đồ tốt thế này, người sao không..."

Kim Bình Nhi liếc nhìn lại một cái lạnh lùng, Chu Nhất Tiên lúc này lặng yên không nói gì, trong lòng như có một nỗi niềm tâm sự, cúi đầu nhận lấy chiếc bình, đổ nước trong lọ ra và thoa khắp châu thân, ngay sau đó đã cảm giác được hương thơm, quả nhiên các loài côn trùng đang bay quanh lúc này không còn nghe thanh âm của chúng nữa, trong người cảm thấy nhẹ nhàng thư thái.

Tiểu Hoàn từ từ quay trở lại, trả chiếc bình lại cho Kim Bình Nhi, do dự một lúc rồi nói: "Tử tử vẫn còn nhớ chuyện sai năm xưa của gia gia à?"

"Hừ", Kim Bình Nhi sắc mặt hơi lạnh: "Ba năm trước trên biển Đông Hải, hấn ta hồ ngôn loạn ngữ, gần như đã đẩy ta vào chốn tử địa, nếu không phải là muội đây phát hiện sớm, lại tự tổn một năm dương thọ vì ta mà thi triển "Thu Hồn Kỳ Trận" giúp ta trừ đi yêu linh phụ thể thì giờ đây có lẽ ta đã sống không bằng chết, cái lão thất phu này, nếu không thì..."

Tiểu Hoàn nhè nhẹ nắm tay Bình nhi khẽ gọi: "Tử tử!"

Kim Bình Nhi nhìn Tiểu Hoàn một cái, thở dài một tiếng, trên mặt nở một cười, nhãn trung có thần sắc yêu mến, chưởng thủ vỗ vỗ nói: "Được rồi, được rồi, có muội đây, ta cũng sẵn sàng bỏ qua chuyện cũ, chỉ là bây giờ nhìn gia gia của muội vẫn không được thuận mắt, nhịn không được nên mới cho hấn chịu khổ một tí, muội muội có giận ta không?"

Tiểu Hoàn khẽ cười lắc đầu.

Kim Bình Nhi nụ cười hàm tiếu, nhưng đột nhiên mặt đổi sắc, xoay người lại quát: "Ai đó?"

Tiểu Hoàn cùng Chu Nhất Tiên cả kinh, phóng mắt nhìn về tứ phía, nhưng chỉ thấy một bầu không khí mênh mông, thủy thảo mọc um tùm, chỉ có vài bọt phao nổi trên mặt nước, một tiếng động khác cũng không có.

Nhưng không hiểu thế nào, nhìn sắc mặt của Kim Bình Nhi lúc này có phần ngưng trọng đề phòng, khi nãy cùng Tiểu Hoàn nói chuyện vui vẻ, sát khí trên người dường như không, vậy mà khi có người đó thì giống như đối diện phải cường địch.

Một lúc sau, từ phương xa có tiếng truyền lại: "Kim tiên tử, ta hẹn nhau hôm qua gặp mặt tại Hắc Thủy Câu để thương thảo đại sự, cố sao cô lại không đến?"

Kim Bình Nhi lúc này đã biết người đến là ai, kiểm sắc vi vi phóng túng, trong mắt có sự phòng bị, khước ti hào bất giảm, miệng lãnh nhiên nói với khẩu khí cũng chẳng khách sáo: "Ta không biết đường."

Vụ khí từ người kia như tràn tới, nửa lời cũng không nói, sau một hồi lâu nói: "Sao cơ, xem ra Kim tiên tử có ý riêng, có lẽ Hợp Hoan Phái đến nơi đây là có vấn đề, không có hứng thú à?"

Kim Bình Nhi hừ một tiếng, mắt nhìn về phía trước nói: "Ba ngày trước, bốn đệ tử Hợp Hoan Phái của ta bị hại tại phía tây bắc cách Đại Vương Thôn sáu dặm, trên người có kịch độc Hắc Thiềm Tán, có phải do người hạ thủ không?"

Người kia đáp lại: "Không phải!"

Kim Bình Nhi lạnh lùng nói: "Hắc Thiềm Tán là độc môn của Vạn Độc Môn người, sao lại có thể nói vậy?"

Người ấy không nói gì, trầm mặc hồi lâu, rồi từ từ nói: "Kim tiên tử, nếu là do ta làm thì bất tất phải dùng độc."

Kim Bình Nhi lại hừ một tiếng nữa, không có phản bác gì, đương nhiên cũng hiểu ra rồi và không có gì nghi ngờ.

Người đó nói: "Bất quá theo mối quan hệ của hai phái chúng ta, ta xem cô là thượng nhân, về vấn đề này, ta tự nhiên sẽ có giải thích rõ ràng với cô, cô nghĩ thế nào. Lần này về phương Tây, có nhiều vụ việc, chỉ sợ lánh hữu hê khiêu, mong tiên tử suy xét, lấy đại sự làm trọng."

Kim Bình Nhi hơi nhú mày, trầm ngâm một lát, chuyển mình qua phía Tiểu Hoàn nói: "Tiểu Hoàn muội muội, muội cùng gia gia ở đây nghỉ ngơi một lát, ta đi trước với hần để thương lượng đại sự, trước khi trời tối sẽ gặp nhau lại", rồi hỏi nhỏ Tiểu Hoàn: "Ta cho muội một món đồ, muội vẫn còn giữ nó chứ?"

Tiểu Hoàn gật đầu, vỗ vỗ tay trái.

Kim Bình Nhi khẽ cười, cầm nhẹ tay Tiểu Hoàn và nói: "Tử Trạch nơi này nguy hiểm tứ bề, ta ở phía trước không xa, nếu có việc gì ta lập tức đến ngay. Chỉ có điều là muội không được đi lại lung tung, đặc biệt là xa nơi này."

Tiểu Hoàn gật đầu đáp: "Tỷ tỷ yên tâm, muội biết rồi."

Kim Bình Nhi khẽ cười, buông tay ra và nói: "Muội nhất thiết phải cẩn thận, có việc gì thì lập tức gọi ta."

Nói xong, cô ta lại nhìn xung quanh một lần nữa, sau đó tung mình đằng không bay đi, toàn thân y thường hóa ra một đạo tử sắc quang bao trùm lấy thân người diễm lệ của nàng ta, hướng về nơi âm u phía trước mà bay đi.

Tiểu Hoàn nhìn theo thân ảnh của Kim Bình Nhi đã khuất mờ trong sương mù, quay người chạy đến bên cạnh Chu Nhất Tiên, chỉ thấy lúc này Chu Nhất Tiên đứng đối diện một gốc cây nhỏ, số con muỗi quấy nhiễu đang ít đột nhiên trở nên nhiều hơn, trong miệng hần than oán: "Nếu biết trước nơi này như vậy, có đánh chết ta cũng không đi."

Tiểu Hoàn cười nói: "Cũng không ai ép buộc ông đi, không phải do ông muốn đi sao?"

Chu Nhất Tiên hừ một tiếng, lập tức nhìn Tiểu Hoàn nói: "Bây giờ người ả đó đi rồi, ta nói cho người nghe, 'ấy năm gần đây người không nghe mọi người bảo là ả ta giết người vô số, đồng thời cũng phóng đảng vô chừng, đã dụ dỗ không ít nam tử lương gia.'"

Tiểu Hoàn "phì" một cái, sắc mặt lộ vẻ giận mà nói: "Gia gia, sao ông có thể nói như vậy được."

Chu Nhất Tiên khạc nhổ một cái rồi nói: "Sau này không nói nữa."

Hai ông cháu họ đứng chờ tại đây, mắt thấy trời đã u ám dần, thế nhưng vẫn chưa thấy Kim Bình Nhi quay lại, Tiểu Hoàn bắt đầu có chút lo lắng, có ý muốn đi về phía trước xem sao, nhưng nhớ lại lời dặn dò của Kim Bình Nhi nên cũng có phân tin tưởng, vì thế không dám đi nữa.

Lại đợi thêm một lát, Tiểu Hoàn đã có phần phiền loạn, ngẩng đầu xem thiên sắc, chỉ thấy mây đen dày đặc từ từ bao phủ, xem ra như vậy không giống như trời gần tối mà lại giống như trời sắp đổ mưa hơn.

Tiểu Hoàn hoảng hốt kêu to, tự thân có phần bối rối lúng túng, cây dù nơi thất lũng đã không còn. Nếu bây giờ mà trời đổ mưa thì còn gì tồi tệ hơn nữa, liền hướng đầu về Chu Nhất Tiên hỏi: "Gia gia, ông có mang theo dù không?"

Chu Nhất Tiên hơi lo, hỏi: "Dù?", ngay sau đó hiểu ý, ngẩng đầu nhìn trời, nhất thời cười nói: "Ta, ta vì người mà mang theo chắc."

Tiểu Hoàn gấp gáp: "Sao cơ, thật là tồi tệ, vạn nhất bây giờ trời đổ mưa thì biết tính sao?"

Chu Nhất Tiên ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy gần đó chỉ có một thân cây nhỏ, ngoài ra toàn là cỏ nước mọc trên đầm, lấy đâu ra chỗ trú mưa, không chịu được

nên gọi Tiểu Hoàn: "Thôi chết rồi, chi bằng chúng ta hãy đi tìm một nơi nào đó để trú mưa đi."

Tiểu Hoàn lắc đầu: "Không được, Kim Bình Nhi tỷ tỷ đã căn dặn chúng ta không được đi lung tung, nếu không có thể gặp nguy hiểm."

Chu Nhất Tiên nói với vẻ không hài lòng: "Không được đi ư? Không đi đợi đến khi trời mưa xuống chỉ sợ cả hai chúng ta đều bị nguy hại về phổi đó."

Tiểu Hoàn lúc này lắc đầu nhăn mặt, hấp tấp vội vã, đột nhiên phía trước có tiếng động, có tiếng bước chân từ xa vọng lại. Tiểu Hoàn vui vẻ trong lòng, miệng gọi: "Bình Nhi tỷ tỷ!", nhưng sau đó đột ngột ngừng lại, chỉ thấy trong sương mù phía trước có một nhân ảnh bước rất nhanh, đằng sau tự hồ còn có một cái bóng nhỏ, đồng thời cũng truyền đến thanh âm bảo oán quen thuộc.

"Người gặp tên xú tiểu tử đó bảo hẳn rằng đạo gia ta có tám bối tử lớn trên người, ngày ngày lo lắng không yên nhưng không nói ra, cũng không muốn đến cái nơi quỷ quái này để bị côn trùng hút máu, chi bằng người hãy bảo hẳn hút hết tinh huyết của ta đi."

"Chi, Chi..." Tiểu Hôi kêu.

Tiểu Hoàn nao nao trong lòng, kẻ đến không phải là người lạ, tại thôn Đại Vương đã từng gặp và xem tướng cho Dã Cầu đạo nhân, nhưng cùng đi với hắn ta chỉ có chú khỉ con Tiểu Hôi, còn Quỷ Lệ thì không thấy đâu.

Dã Cầu đạo nhân đi qua đi lại, mắt nhìn Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên đứng phía trước, mặt có nét kỳ quái nhìn chính bản thân, có chút ngạc nhiên hỏi: "Hai người các người không phải là thầy tướng số sao, sao lại ở nơi này vậy?"

Tiểu Hoàn còn chưa kịp trả lời, Tiểu Hôi ở phía sau Dã Cầu đạo nhân cặp mắt lanh lợi lập tức nhận ra người con gái đó rất đồi quen thuộc, nó kêu lên hai tiếng "chi chi", tay dùng lực nhảy đến bên người Tiểu Hoàn.

Tiểu Hoàn nhìn nó, sắc mặt tươi cười, xốc ôm Tiểu Hôi lên người, cũng không ngại việc trên chân Tiểu Hôi có những vết bẩn, cười nói: "Người làm sao đến đây được vậy?"

Tiểu Hôi dường như cũng hiểu nhưng gì Tiểu Hoàn nói, xéch miệng cười, tay đưa ra một ngón chỉ trở liên tục đằng sau, miệng cũng kêu chi chi không ngừng.

Tiểu Hoàn tự nhiên cũng không hiểu ý nó, nhưng sau đó cũng đoán được ý của Tiểu Hôi là Quỷ Lệ đang ở phía trước, trong lòng dao động nghĩ rằng không lẽ Bình Nhi tỷ tỷ không gặp được Quỷ Lệ.

Cũng ngay khi đang suy tư, chỉ nghe trên trời đột nhiên có tiếng sét lớn âm âm truyền tới, ngay sau đó là tiếng rào rào của những hạt mưa to nặng bắt đầu trút xuống.

Tiểu Hoàn hét to, dùng tay che đầu, ôm Tiểu Hôi chạy đến nơi Chu Nhất Tiên gấp gáp hỏi: "Gia gia, làm sao bây giờ?"

Chu Nhất Tiên cũng bất dĩ cười khổ, tương thân thương y sam vãng đính nhất phiên, nói: "Không có cách gì cả, đi cũng không được, ở lại cũng không có chỗ trú, dầm mưa đi."

Tiểu Hoàn ách nhiên, chỉ thấy mọi thứ xung quanh trời đất bao phủ một sắc mờ mênh mông, thế mưa càng lúc càng lớn, trong một lát bờ vai đã ướt đi một nửa, thoáng ẩn hiện làn da trắng như tuyết làm động lòng người. Hầu tử Tiểu Hôi lúc này cũng ngoan ngoãn hơn, thân co thành một khối rúc vào trong người Tiểu Hoàn.

"He he!"

Đột nhiên bên cạnh có một tiếng cười, Tiểu Hoàn đưa mắt nhìn qua, thấy Dã Cầu đạo nhân không chút lo lắng, thản nhiên lấy từ bao hành lý ra một cây dù, giương nó lên, xem bộ dạng đắc ý vô bì.

- o O o -